

چکیده:

مقدمه: مانور بالا بردن پاسیو اندامهای تحتانی (PLEM) با مکانیزم اتو-ترانسفوزیون می تواند همودینامیک بیمار را متاثر سازد. هدف مطالعه حاضر بررسی تعیین اثر پیشگویی کنندگی تغییرات فشار ورید مرکزی با بالا بردن پاسیو اندامهای تحتانی در تعیین نوسانات همودینامیک هنگام القای بیهوشی در جراحی قلب بالغین است.

روش کار: در طی شش ماه از اردیبهشت تا مهر ماه ۱۳۹۳ تعداد ۱۲۰ بیمار بالغ کاندیدای عمل جراحی قلب الکتیو در بیمارستان شهید مدنی تبریز، به صورت راندوم در دو گروه ۶۰ نفره وارد این مطالعه شدند. در گروه مطالعه ۱-۲ دقیقه قبل از القای بیهوشی مانور بالا بردن پاسیو اندامهای تحتانی (۳۰ تا ۴۵ درجه) انجام گرفت اما در گروه کنترل القای بیهوشی در وضعیت سوپاین ساده انجام گرفت. القای بیهوشی با میدازولام، فنتانیل و سیس آترکوریوم انجام گرفت. قبل و بعد از القاء بیهوشی و لوله گذاری تراشه، شاخص های همودینامیکی سیستمیک (ضربان قلب، فشار متوسط شریانی و فشار وریدی مرکزی) در زمان پایه، دقیقه ۵، ۱۰ و ۲۰ بعد بالا بردن پاسیو اندام های تحتانی در گروه مطالعه و در همین زمانها بدون انجام مانور در گروه شاهد اندازه گیری شد. نوع جراحی، مشخصات دموگرافیک و سابقه مصرف دارویی بوسیله پرسشنامه سازمان یافته ثبت شد. آنالیز مطالعه توسط برنامه SPSS16 انجام و از تستهای $chi\ square$ ، $student\ t\ test$ و $multiple\ regression\ test$ استفاده شد.

یافته ها: داده های دموگرافیک و همودینامیک پایه دو گروه یکسان بودند. در طول مطالعه تغییرات ضربان دو گروه متفاوت نبود. هرچند پارامترهای همودینامیک در دو گروه تفاوت

های معنی داری باهم داشتند. هرچند در گروه مطالعه با PLEM، ضربان قلب تغییر معنی داری پیدا نکرد اما ارتباط پیشگویی کنندگی معنی داری بین ضربان قلب پایه و ضربانهای قلبی بعدی در هر دو گروه وجود داشت. ارتباط معنی داری بین ضربان قلب پایه و فشار خون شریانی بعد از القاء بیهوشی وجود داشت ($p=0.08$, $R=0.242$). در بعضی از زمانها، PLEM باعث افزایش معنی داری در فشار متوسط شریانی (فشار خون متوسط شریانی قبل از لارنگوسکوپری با $p=0.002$ و دقیقه بیستم بعد از لوله گذاری با $p=0.029$) و ورید مرکزی (فشار ورید مرکزی قبل از لوله گذاری با $p=0.001$ و دقیقه پنج با $p=0.040$)، در گروه مطالعه نسبت به گروه کنترل گردید. آزمون رگرسیون چند فاکتوری نشان داد که در هیچ زمانی ارتباط معنی داری بین میزان تغییرات فشار ورید مرکزی در اثر PLEM و میزان تغییرات فشار خون شریانی وجود ندارد.

نتیجه گیری: مانور بالا بردن پاسیو اندام تحتانی می تواند از تغییرات همودینامیکی القا شده بوسیله بیهوشی جلوگیری یا آن را به حداقل برساند. هر چند میزان افزایش فشار ورید مرکزی بدنبال بالا بردن پاسیو اندامهای تحتانی، توانایی پیش بینی تغییرات فشار خون شریانی بدنبال القای بیهوشی عمومی را ندارد. نتیجه آن است که استفاده از این مانور به عنوان روشی ساده، سریع و بی عارضه در بیماران در پیشگیری از هایپوتانسیون بدنبال بیهوشی در جراحی قلب، موثر می باشد.

کلمات کلیدی: بالا بردن پاسیو اندام تحتانی، تغییرات همودینامیکی القا شده توسط

بیهوشی، ضربان قلب، فشار متوسط شریانی، فشار ورید مرکزی.

کثیر اثر پیشگوئی کنندگی تغییرات فشار ورید مرکزی با بالا بردن پاسیو اندام ...

